

متن پرسش

با سلام خدمت استاد گران قدر: در معارف دینی از طرفی داریم که ثقه و اطمینان به خدا داشته باشید و از طرفی نیز داریم که خود را از مکر خدا در امان ندانید. این در حالی است که ظاهراً این دو قابل جمع نیستند چرا که کسی که کاملاً دلش به خدا قرص باشد و او را دلسوز نسبت به خود بداند، ظاهراً دیگر احتمال مکر خدا را در مورد خود نمی دهد. همین حرف در مورد حسن ظن به خدا و خوف از او و خوف از عاقبت هست به ذهن می رسد. کسی که به خدا حسن ظن و بالاتر از آن ثقه داشته باشد دیگر دلیلی برای خوف به خصوص خوف از عاقبت نمی یابد و در یک آرامشی قرار می گیرد. لطفاً راهنمایی بفرمایید که نقص این تلقی چیست و این ها چگونه قابل جمع هستند؟ با تشکر و امتنان

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: وقتی به خدا اطمینان دارید که در مسیر توحید وعده‌های او محقق می‌شود؛ مثل آن که مطمئن هستیم آمریکا در مقابل انقلاب اسلامی هیچ غلطی نمی‌تواند بکند؛ این اطمینان به خدا است. ولی از مکر خدا نباید در امان بود، مربوط به وقتی است که بدون دلیل اعمال خود را بهترین اعمال بدانیم و به جای باقی‌بودن بین خوف و رجاء، فقط در رجاء به سر ببریم. آری! باید به خدا حسن ظن داشت از آن جهت که خوبیِ بندگانش را می‌خواهد و رحمت او واسع است. ولی خوف از این که ما کوتاهی کنیم، سر جایش محفوظ است. موفق باشید